

τήν επιβλέπετε. Είπε πολύ άπλό αυτό. Αυτό δεν σας ζητάνε ;

— Φανόσαστε περισσότερο πληροφορημένη για όλη αυτή την ιστορία. Έγώ έλαβα μιά διαταγή και την έκτελώ. Μά τους λόγους αυτής της διαταγής τους άγνοώ.

— Η διαταγή σας ήρθε άπ' τ' Παλάτι, τ' Ξερω...
— "Όχι! φώναξε ό Γκουινόςφοσι. "Όχι. Σας άρκίζομαι, όχι... Άκούστε, είμαστε καλοί φίλοι... βλέπω ότι άκολουθείτε στραβό δρόμο. Έγώ δεν μπορώ να κάνω για σας τίποτε σ' αυτή την ύπόθεσι. Έχω μεγάλη ευθύνη. Και δεν σας τ' άρκίζω, ότι οι πρώτορες μου έχουν λάβει διαταγές πολύ άστυρές. "Όστόσο, θα μπορούσα να σας φανώ χρήσιμος, υπό ένα όρο όμως...
— Ποιών ; ρώτησε ή 'Ελένη.
— Θα έχετε την καλοσύνη να μου πείτε όλα συνέβησαν χθές τ' ό βράδυ στο Τσάρσοζογι—Σέλο με τόν Σέργιο 'Ιβάνοβιτς... Ξέρετε, ό Σέργιο 'Ιβάνοβιτς έξεφρασίτρε...
— "Όχι.
— Δεν ξαναγύρισε στο σπίτι του. Δεν πήρε ν' αναλάβη την ύπερσία του στο Παλάτι. Άγνοούν όλοι τί άπόρησε. Η μεγάλη δούκισσα Ναντίτζα Μιχαήλοβνα, ή μητέρα του 'Ιβάν, με παρακάλεσε να κάνω μιά μυστική άνάκρισι. "Εστειλά και ρώτησα τη φίλη του Ναντέττα, του θεάτρου Μισέλ, μά δεν ξέρει τίποτε. "Εσείς όμως θα ξέρετε ίσως κάτι...
— "Ισως! άπάντησε ή 'Ελένη, με ύφος γεμάτο ύποσχέσεις.
— Δεν ύπόχει είσως!... Ό μέγας δούξ 'Ιβάν, ό όποιος διατέλοισε υπό περιορισμό στο Παλάτι, έξεφρασίτρε κι' αυτός. Σίγουρα θά έχουν πάει να γλεντήσουν κάπου, λοιπόν, φανήτε καλή για μένα, Σωταίνετε... Καταλαβαίνω... Θέλετε άπαλλαγμάτα...
"Άς μιλήσω λοιπόν πρώτος. Έχω εμπιστοσύνη σε σας.
— Σας άκούω.
— "Ε, λοιπόν! "Αν θέλεις, παιδί μου, ν' άκουωθή ή διαταγή που έχω λάβει και να φανής χρησίμη στην προστατευόμενη σου... πρέπει να ντυθείς άπό τή μεριά του κόμητος Νερατόφ...
Η 'Ελένη έμεινε κατάπληκτη.
— Του κόμητος Νερατόφ;... Έκανε.
— Ναι... Ξέρετε, είνε φίλος του πρίγκητος Κιζώφ κι' ό πρίγκηψ δεν άρνείται σε σας τίποτε, όπως κι' ό κόμης δεν άρνείται τίποτε στον πρίγκηπα...
— Ό κόμης Νερατόφ, ρώτησε ή 'Ελένη, ένδιαφέρεται για τή δεσποινίδα Πρίσκα;
— "Ετσι φαίνεται... Θα σας πώ εμπιστευτικώς ότι ή νέα αυτή Γαλλίς, ή όποια ύπηρετούσε ως παιδαγωγός στο σπίτι του, έφυγε άπό κει υπό συνθήκες πολύ παράδοξες...
— Τι θέλετε να πείτε; Έκανε ή 'Ελένη άνατόμονα. "Υπήρχε καμιά σχέση μεταξύ τής δεσποινίδος αυτής και του κόμητος;
— "Ω! δεν σας τ' είπα αυτό... Δεν σας είπα καθόλου ένα τέτοιο πράγμα... Τώρα είνε ή σειρά σας... Σας άκούω, άγαπητή μου φίλη...
Μά ή 'Ελένη στάθηκε μερικώς σκεπτική κι' έπειτα ειπε:
— Ό κόμης θεωρείται ως ένας γέρο-έρωτικός... Θα φέρθηκε άσχημα στην Πρίσκα κι' ή Πρίσκα έφυγε άπ' τ' σπίτι του... Και τώρα έξακολουθεί να την καταδιώκη... Αυτό δεν είνε;
"Ό Γκουινόςφοσι σιωπήθηκε, άκούηιτρε τ' χοντρό του χέρι, που έβγαυε από ένα μαυκίτι άμυρόθλου καθαρσιότητος, άπάνου στο πάλλευκο και άβρόμ μπράτσο τής 'Ελένης και ειπε:
— Μπορεί να είνε αυτό, μά μπορεί να είνε και κάτι άλλο, π' ό σουδάδι άκούω... "Ετσι μονάχα μπορώ να έξηγήσω τις άστυρές διαταγές που έχω λάβει σκεπτικώς... Σας βεβαιώνω ότι έκτελώ επίσημες διαταγές κι' όχι φιλικές παραλήψεις... Σκεφθήτε το αυτό, άγαπημένη μου μικρή φίλη...
— "Ω! έκανε ή 'Ελένη, ό κόμης είνε ικανός για τ' πάντα όταν πρόκειται για τ' πάθη του... Αυτό είνε γνωστό, άγαπητή μου Γκουινόςφοσι!...
— Ό κόμης είνε ένας τέλειος άρχοντας!... Αυτό είνε, τι μπορώ να σας πώ και είμαι εύτυχής γιατί μπορώ να τ' φανώ χρήσιμος, 'Ελένη Βλαδιμηρόβνα...
— "Όστε δεν θα είσαστε εύτυχής; άν έξυπηρετούσατε έμένα, άγαπητή μου Γκουινόςφοσι;
— Πολύ εύτυχής!... Πολύ εύτυχής!... Μά, σ' αυτήν την ύπόθεσι, άδύνατον!...
— Γιατί;
— Άκούστε, μίν έπιμένετε, 'Ελένη...
— Τότε κι' έγώ δεν θα σας πώ τίποτε για τόν Σέργιο 'Ιβάνοβιτς.
"Ό άστυνομικός ύψωσε τούς όμους του και τής άπάντησε:
— "Όπως θέλεις, άγαπημένο μου παιδί...
"Εκείνη τή στιγμή, μιά πόρτα άνοίξε και μπηκε μέσα ή κυρία Γκουινόςφοσι. Ρονατίσε σχεδόν μπροστά στην 'Ελένη, τής όποιος άρχισε να εκθειάζη την όμορφιά και να τή βεβαιώνη ότι ήταν έτοιμη να χωματιστή πρ'ς χάρη της. Κατόπιν πλησίασε τόν στήνω της, τ' ό έστε μερικά λόγια σ' αυτ' κι' άποσύθηκε πάλι, κάνοντας έδαφιαίες ύποκλίσεις.
"Όταν ξαναέμειναν μόνοι, ό Γκουινόςφοσι γύρισε πρ'ς την 'Ελένη χαιρογελώντας υ' ένα ύφος τέτοιο, ώστε ή χορεύτρια άρχισε να δισπαστή.
(Άκολουθεί)

ΞΕΝΟΙ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΜΕ ΜΙΑ ΤΡΙΧΑ

(ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ)

"Ετραβήξε ή ξανθούλα μου μιά τριχά άπ' τ' μαλλιά της και τ' άνω χέρια μούδεσε στην τριχινή θηλειά της. "Εγέλασα, γιατί ό φτωγός στο νού μου πάντοτ' είχα π'ς θάταν έβζολο πολύ να σπάσω αυτή την τριχά. "Άλλοι μου! "Όταν δοκίμασα υ' όλη τή δύναμή μου κι' έννοουσα μέσ' στα σίδερα δεμένο τ' κορμί μου, άρχισα άναστενάγματα με τή καρδιά καμένη. Τώρα με σέρνει π'σω της παντού όπου πηγαίνει...
Μετάρφ. ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗ

ΣΕ ΚΟΡΗ

(ΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ)

"Ω, μη μου φεύγεις επειδή είδες μάν άσπρη τριχά, έν'ό τής καύτης πάνω σου φεγγυολοί τ' ζωόμα. Μη φεύγεις τώρα πούδωσα ό,τι για χάρισμα είχα, μά σ'άσων λίγο άκούω. Και σέφυον μόνο τί καλά ταιριάζει σε στεφάνι τ' ζώνα τ' κατάλευκα, τ' άνεριμεμένα ζώνα στα ζώζανα τριαντάφυλλα δίπλα κανείς να βάνη, να παίρνουν λίγη άσπράδα αυτ' και κοκκινάδα έκείνα!
Μετάρφ. Α. ΦΕΡΗ

ΓΙΑΤΙ :

(ΤΟΥ ΝΤΥΑΜΑΝ)

Τ'ό κλάμμα, μόλις τ'ό παιδί γεννιέται, προταρχίζει απόυ νομίζεις π'ς κι' αυτ'ό του κόμουν τ'ά μικρά τ'ά βάσανα δοκίμασε. Τ'ό βλέπει να δακρ'όζη κι' ή μάνα του «Μην κλάεις, χρισό», τ'ό λέει τριφερά. Γιατί; ρωτάει, και τ'ό παιδί δεν νοούθει ν' άπαντήση. Μά θα τ'ό μάθη άφω και θ'ε να πη γιατί;», όταν στα στήθη του ό καύμός με μιάς τ'ό πλημμυρίση, σ'όδωσον ή άγάπες, τ'ά άνερα κι' άρχισι τή ζωή. Τ'ότε θα μάθη τ'ό γιατί, μόλις στη γη πατήσης τ'ά κλάμματα προταρχινάς. Στη μάνα του θα πη : —"Άφου τόν κόμο γνοφίξες, γιατί να με γεννήσης;... Κι' ή δύστυχη κριτώνας τ'ό, θ'ε να τ' άγκυλιστή...
Μετάρφ. Δ. Ν. ΓΑΛΑΝΗ

EL DORADO

(ΤΟΥ EDGAR ALLAN POE)

Ντιμ'όνος με χάρη ένας γενναίος ύπότης, με ήλιο, με φεγγάρι πηγαίνει τραγουδώντας για νάβρη κητώνας τή χώρα του "Ελ Ντοράντο. "Εγέσασε ό ύπότης, κοιράστηκε ή ματιά του και μέσα τήν καρδιά του τήνε μαραίνουν ίσοασι, σάν βλέπει π'ς δεν βρισκει τή χώρα του "Ελ Ντοράντο.
"Η δύναμη τόν άφησε κι' έν'ό στην άκρη εις ριχτι, βλέπει σ'ιά προσκηνητή. —Σας, τής λέει με στεναγμό, ήλι π'ς μου πού μπορώ να βρω τή χώρα του "Ελ Ντοράντο ; —"Απάνω από τ'ό Φεγγαριού τήν π'ό ψηλή χαράδρα, π'ό κάτω κι' από τόν Σκιών τή φοβερή κοιλάδα ν' ανεβής και να κατεβής, τ'ού είτ' ή σιά, σάν θ'ε να βρη; τή χώρα του "Ελ Ντοράντο.
Μετάρφ. Κ. ΟΥΡΑΝΗ

ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΒΟΡΗΑΣ

(ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ)

Μιά μέρα ό "Ηλιος κι' ό Βορής βρεθήκανε στο δρόμο κι' είδαν γέρο να φορη τήν ζάλα τόν στον όμο. Τόν βλέπει; λέει ό Βορής. Τήν ζάλα θα τ'ό βγάλω! —Δεν μπορείς. —Κι' όμως μπορώ... Κι' άπάνω λόγο σ' άλλο στοίχημα βάλανε τριανό ποιός πρώτος θ'ε ν' άρπάξη τ'ά ρούχα από τ'ό γέρο μας, μακριά να τ'ά πετάξη. —Έγώ με δύναμη κι' όρη τ'ά ρούχα θα σοροσίσω! —Γ'ό με τήν καλοσύνη μου θα δής π'ό θα κερδίσω! Πρώτος άρχίζει ό Βορής. Φοροσίλωει, ξεφοροσίλωει, μά ό γέρος τόσο π'ό πολύ τ'ά ρούχα του κομποιώνει. "Ό "Ηλιος βγαίνει ύστερα με μιά περίσσια χάρη, τις φλογερές άγνίδες τόν άπλώνει με καμάρη. "Ό γέρος μας ξεσταίνεται, άρχίζει να ιδρώνη και ένω-ένω τ'ά κομποιά τ'όρα τ'ά ξεκομποιώνει. Κι' εκεί π'ό έτοιμαζότανε τ'ό μανίον του να κνήη, ξάφνον πετιέται ό Βορής, τ' άρπάζει μανι-μάνη, φουάει μιά δυνατή και τ'ά σοροσι στο ζώμα, έν'ό ό "Ηλιος έμεινε με άνοιχτό τ'ό στόμα!...
Παράφρασις ΑΝ. ΒΩΤΗ

